

Corrie van Binsbergen

“Ik tel dagelijks mijn zegeningen”

Samensteller, bruggenbouwer, orenopener, hokjesgeestverjager. Je zou denken dat zo iemand tot de laatste dagen op de podia wil staan. Maar nee, gitariste Corrie van Binsbergen wil niet meer on the road met allerlei ensembles en gaat zich toeleggen op componeren. We leggen deze creatieve duizendpoot enkele baldadige stellingen voor.

De eerste tien jaar met Corrie en de Brokken waren de mooiste tijd van mijn professionele leven.

“Dat zou wel triest zijn. Zeker, ik vond het geweldig ideeën uit te werken voor een eigen band. En dan ook nog eens voor zulke fantastische muzikanten en fijne mensen. Memorabele terugritten in het bandbusje, terug in Amsterdam gelijk het café in waar we de opbrengst van de merchandise verbrasten. Merchandise klinkt trouwens wel wat te professioneel haha, het waren cassettebandjes, met handgedrukte hoesjes – aardappelstempels en driekleurenverf. Ja, het was feest, maar die beginjaren waren best stressvol. Ook voelde ik me toen meer alleen.”

Ik zal de gitaar missen.

“Nou, ik ga niet heel dramatisch ‘Afscheid Nemen van De Gitaar’ of zo hè... Als festivals of podia me straks bijvoorbeeld met Vanbinsbergen Playstation willen boeken en daarvoor een normale gage betalen dan kom ik. Maar zo vaak zal dat vermoedelijk niet gaan gebeuren, laten we realistisch blijven. Ik ben nooit iemand geweest die eindeloos zat te studeren, ook niet in mijn conservatoriumtijd klassiek gitaar. Ik speel liever

samen. Ik hou niet van herhaling van zetten. Om de ontwikkeling op het instrument te verbeteren, zou ik alsnog echt uren moeten gaan maken. Die uren besteed ik liever aan componeren. Ik heb het gevoel dat ik daarin kan groeien.”

De toekomst van ons soort muziek ligt in de versmelting met andere kunstvormen.

“Echt niet, laat musici die lekker met muziek bezig zijn dat vooral blijven doen. Iedereen is tegenwoordig aan het cross-overen, van Ali B tot het Concertgebouworkest en de Nederlandse Opera. Je refereert misschien aan mijn samenwerkingen met schrijvers? Dat is heel organisch ontstaan vanuit het werken met teksten voor Kado uit de Hel! met Corrie en de Grote Brokken. Het bleek zó bij mij te kloppen! Zo iets moet altijd vanuit iemands artistieke intrinsieke motivatie komen en er niet met de haren bijgeslept worden. Wat bedoel je eigenlijk met ‘ons soort muziek’? Muziek, of dat nou jazz is of een andere stijl, is als het goed is altijd in beweging en gaat over grenzen heen.”

De vreugde van met anderen samenwerken is een genade. Toch ga ik op een kamertje zitten schrijven.

“De vreugde van schrijven, alleen op dat kamertje, kan daar wat mij betreft makkelijk mee concurreren. Ik blijf bovendien samenwerken, want dat schrijven gebeurt in opdracht. Niet vanuit het ‘ivoren torentje’ maar in samenspraak met orkesten en ensembles zoals Asko/Schönberg en Silbersee. Ik ben nu bezig voor Phion en het Rotterdams Philharmonisch Orkest met een familieconcert op een nieuwe tekst van Toon Tellegen. Om in jouw termen van genade te blijven: ‘ik tel dagelijks mijn zegeningen’.”

Coen de Jonge

